

zdrčala sta po bliskovo nizdolu po rebri, da jima je kar sapo jemalo. Res, izvrstno so letele nove saní po glatkem tiru mej visokim snegom. Júrijče je vihtil veselo svoj klobuk in Micika je samega veselja ploskala v roki. I seveda, krasno se je voziti na sanéh!

A nenadoma oba zakričita. Júrijče se je bil nagnil preveč na stran in saní so priletele v štor, ki je stal skrit v snegu tik tirú. Zviška prekopicnila sta se Júrijče in Micika v sneg ter se z glavama globoko zarila vanj, a težke saní so padle nánja ter ja močno pobile. Júrijče dobil je na čelu velik rog in pri sanéh se mu je odkrhnila jedna krivina, a Micika si je ob štoru strgala svoj lepi plašček in lične čepice ni mogla nikakor več najti iz globokega snega.

Kislo sta se držala domóv gredoč, a doma so ja roditelji še ostro ošteli; dà, pri Gabrovškovih je bilo slišati celó nekaj padati in Júrijčeta glasno jokati.

„Zakaj sem imel vender danes tako nesrečo!“ — mislil si je Júrijče zvečer v postelj gredoč. „Ali ne morda zaradi . . . zaradi onega beraškega Tinčka?“ — Morda! — —

Ižanec.

— Lovčev —

Lovčev najljubši kraj.

Zeleni gozd je lovčev raj,
In krasen res je gozd,
Frěé tam ptice s kraja v kraj
In hvalijo svoj gozd.

Te besede mi hodijo v spomin, ko hodim po gozdu, ker mi je doma pretesno in predolgočasno postalo. Tiha gorska samôta me je veselila nekđaj in me veseli še zdaj. Močni bor, tenka jelka, temna smreka, svetli mecesen in druga šilasta drevesa; bela breza, zelena bukev, ravni topol, črna olša in vsa listnata drevesa delajo prekrasen drevored in mi dajejo senčnato streho ob poletnej vročini. Slavček žgolí svoje mile pesence, sinice in brinovke preletavajo drevje, šoga in sraka se kregate, črni kos se koplje v vodi, plaha kukavica se oglašá in vse druge ptice za njo. Dozdeva se mi, kakor bi Bog sam hodil z menój ter mi razkrival, kaj vse čudnega in lepega je ustvaril. V takem zelenem in senčnatem gozdu je kraj, kjer

Studenec iz skalín kipí,
Vrvrá tjà v temni gozd,
Po drevji listje, čuj! šumí,
Šumí, vrší ves gozd.

Zeleni mah poleg studenca mi dela mehko blazino, da se lahko odpočijem in zložno gledam okolo sebe. Na tisoče vidim lepih cvetic; mej njimi bele zvezdice, plave zvončice, spominčice in marjetice, klinčke in vranšice, teloh in podlesek, mnogovrstno vresje in druge rastline. Mravlja vže leze in pridne bučelice nabirajo strd. Pisan metuljček frlí in rujavi hrost brenči mimo mene. Izza grmovja pokuka zajec, rujava veverica drobí luskinе smrekovega storža na tla, in plaha srna zbeži

kakor blisk, ko me ugleda. Pred mano žubori hladni potoček in nosi čist vrelec doli v dolino. Nad menój po drevji pihlja vetre. Vsak list se ziblje, vsaka vejica se giblje od lahkega piha. Tu je prijazno in tukaj je kraj, kakeršnega si je mislil naš pesnik, ko je zapel prelepo lovčevo pesen:

Oj ptičji glas, oj šum vodé,
In tvoj šepèt, oj gozd!
To dviga lovčevo srcé,
Da ljubi tebe gozd!

Doma hranim v knjigah posušen list, ki sem ga zelenega utrgal poletnega dne v gori, da me po zimi opomina, kaj lepega sem gledal v gozdu. Zna se, da zdaj pokriva sneg dolino in gaj. Bela odeja je zakrila cvetice, in mraz je uničil gozdno lepoto. Ptički zdaj pogosto stradajo; potresimo jim kako drobtinico, kadar prileté k našim hišam živeža iskat. Še celó drevje poka od mraza in težki sneg mu lomi veje ali mu še celó deblo prečesne. Živali se poskrijejo po svojih brlogih ter željno pričakujejo boljšega časa. Ko bode solnce topleje posijalo in se dan stegnil, takrat se bode stajal led in skopnel sneg. Oživela bode vsa narava in staro veselje se zopet povrne v zeleni gozd. Do tjà potrpiamo s cveticami, ki nam jih riše mraz na okna naše izbe, kajti zdaj je óni čas, o katerem se poje:

Zima prikima, ptički zbežé,
Hribei pod mrzlim snegom ječé;
Glása veselja čuti ni več,
Gaj le žaluje, sreča je preč.

Frančišek Rup.

— ♦♦♦♦♦ —

Januvarij.

Kako je krasen januvarij v svojem jasnem, snežnobelem plašči! Kako veličastno se mu blesti bela brada, srebrobeli lasjé! A vender je godrnjav, kljubovalen starec; nikdar nam ne privošči, da bi se nam zasmijalo solnčeece, da bi se otroci na prostem radovali, postavili si snežene možice in se drsali po gladkem ledu! — Takój navalí debelih, gostih, sivih oblakov na obnebje, izsuje brezbrojno kosmičev po zemlji in odpré zatvornice ledeno-mrzli burji, da strahovito tuli čez plan in log, mesto in vas. Ljudje se pozapró v gorke stanice in pri zapazjenih oknih opazujejo básnost razljutenega starca. Preplašeni ptički se cvrčaje skrivajo po zatišjih. Prezebajoči vran pretikuje vsa kota, da bi našel hrane, kajti ljuta zima je odgrnila tudi njegovo mizo. Borni zajček se plašno plazi do človeških stanovanj v nadi, da kdé doseže kako slamico, s katero bi si utešil krulječi želodček; — in, ako je sila le kipeča, oglôje uboga živalica celó ljubje mladih drevesec, da si otmé življenje.

In tú, glej! — Šipa v oknu, skozi katero si opazoval krasoto zimske narave, pretkana je čez in čez z najkrasnejšimi cveticami. Tú imaš sredi zime — da-si je travnik in log gól, — krasán, cvetoč vrtec! A le ne preblizu! Topli tvoj dih uničil bi krasoto ledenih cvetic, kakor bode toplo solnčeece uničilo vladarstvo ljute zime, ko bode svoje tople žarke uprlo v temne oblake — in se nasmijalo mladej zemlji.

Janja.